

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Vojtěcha Šimíčka a soudců JUDr. Miluše Doškové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **V., spol. s r. o.**, zastoupeného JUDr. Petrem Rydvanem, advokátem se sídlem Kostelní 10/5, Liberec, proti žalovanému: **Celní ředitelství Ústí nad Labem**, se sídlem Elišky Krásnohorské 2378/24, Ústí nad Labem, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci ze dne 17. 2. 2005, sp. zn. 59 Ca 67/2004,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností brojí proti shora označenému rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, kterým soud zamítl jeho žalobu proti rozhodnutí Celního ředitelství Ústí nad Labem (dále jen „žalovaný“) ze dne 22. 4. 2004, č. j. 2955/04-21. Citovaným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání a potvrdil rozhodnutí Celního úřadu Liberec ze dne 26. 2. 2004, č. j. E 319-04/04-1063-01/SD005-R, kterým byla stěžovateli uložena pokuta ve výši 2000 Kč a současně bylo rozhodnuto o propadnutí zboží.

Stěžovatel v kasační stížnosti uplatňuje důvody obsažené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b), d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Namítá, že předmětná sankce mu byla uložena za porušení ustanovení § 133 odst. 1 zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních, ačkoliv ve skutečnosti zboží neprodával na tržnici či na tržišti, nýbrž ve stavbě určené kolaudačními rozhodnutími k prodeji balených nápojů.

Citované zákonné ustanovení stěžovatel vykládá tak, že je zakázáno prodávat alkoholické a tabákové výrobky na tržištích, v tržnicích a mimo provozovny určené k prodeji zboží a poskytování služeb kolaudačním rozhodnutím. Z toho stěžovatel dovozuje, že prodej tohoto zboží je povolen v tzv. kamenném obchodě, který je pro jeho prodej zkolaudován. Stejný názor zastává údajně rovněž Veřejný ochránce práv a Ministerstvo průmyslu a obchodu. Stěžovatel trvá na tom, že již v žalobě uvedl, že alkohol nenabízěl na tržišti či na tržnici, takže tak neučinil teprve při jednání krajského soudu.

Proto stěžovatel navrhuje napadený rozsudek krajského soudu zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti toliko uvádí, že odkazuje na svoje vyjádření k žalobě a že závěry krajského soudu plně respektuje.

V projednávané věci Nejvyšší správní soud z předmětného správního a soudního spisu především zjistil, že shora označeným rozhodnutím ze dne 26. 2. 2004 Celní úřad Liberec stěžovateli uložil pokutu ve výši 2000 Kč a sankci propadnutí blíže specifikovaných 805 lahví lihovin, 53 balení tabáku a 16 ks doutníků, a to za porušení ustanovení § 133 odst. 1 zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních. Tohoto správního deliktu se stěžovatel dopustil tím, že uvedené zboží prodával na tržišti S.. V odůvodnění rozhodnutí celní úřad konstatoval, že prodej lihovin a tabákových výrobků je na tržištích a tržnicích zakázán bez ohledu na to, zda na provozovny bylo vydáno kolaudační rozhodnutí. V těchto provozovnách se proto mohou lihoviny a tabákové výrobky prodávat jen tehdy, nacházejí-li se zároveň mimo tržiště a tržnice.

Žalovaný výše citovaným rozhodnutím zamítl odvolání proti tomuto rozhodnutí celního úřadu, když potvrdil jeho právní názor ohledně výkladu ustanovení § 133 odst. 1 zákona č. 353/2003 Sb.

Součástí správního spisu je rovněž kolaudační rozhodnutí ze dne 6. 10. 1998, vydané Městským úřadem ve Frýdlantě pod č. j. 3705/98/5/OVŽP-0378, kterým se povoluje užívání dočasné stavby tržnice S. – prodejní stánek č. 5, jako prodejna balených potravin, balených nápojů a zeleniny.

Krajský soud v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, napadeným rozsudkem zamítl žalobu proti citovanému rozhodnutí žalovaného, když především konstatoval, že stěžovatel nezpochybňoval skutečnost, že jeho provozovna byla umístěna na tržišti. Výklad ustanovení § 133 odst. 1 zákona č. 353/2003 Sb. provedený správními orgány shledal soud správným, tzn. prodej lihovin a tabákových výrobků není možný na žádném z uvedených míst, tedy ani ve zkolaudované stavbě, umístěné na tržišti.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s) a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatel výslovně uplatnil kasační důvody obsažené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b), d) s. ř. s. Důvody obsažené v písm. a) předpokládají nezákonnost posuzované právní otázky; důvody podřazené písm. b) znamenají vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo při jejím zjišťování byl porušen zákon

v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytyčanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit. Podle písm. d) lze kasační stížnost podat z důvodu nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé.

Jak je nicméně patrné z rekapitulovaného obsahu kasační stížnosti, stěžovatel reálně namítá toliko nezákonnost posuzované právní otázky, neboť nikterak neuvádí, v čem se liší zjištěný skutkový stav, z něhož správní orgány vycházely, od stavu skutečného, a ani netvrdí, v jakém směru je napadený rozsudek nepřezkoumatelný. Stěžovatel se totiž v popisu skutkových okolností projednávané věci nikterak neliší od popisu, z něhož při svém rozhodování vycházely správní orgány i krajský soud. Není tak sporu o tom, že stěžovatel předmětné zboží prodával a že tak činil ve zkolaudované stavbě, nacházející se v areálu tržiště, a problematickou se tak jeví toliko otázka, zda se tím dopustil správního deliktu z hlediska výkladu ustanovení § 133 odst. 1 zákona č. 353/2003 Sb. Proto se Nejvyšší správní soud v dalším zaměřil pouze na správnost posouzení relevantní právní otázky, tzn. zabýval se kasačním důvodem zakotveným v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

K tomu je nutno předně uvést, že podle aplikovaného ustanovení § 133 odst. 1 zákona č. 353/2003 Sb. *„na tržištích, v tržnicích a mimo provozovny určené k prodeji zboží a poskytování služeb kolaudačním rozhodnutím podle zvláštního právního předpisu, je prodej tabákových výrobků a lihovin zakázán.“*

Z citovaného znění této právní normy je dostatečně patrné, že jejím smyslem je zamezit prodej zmíněného zboží v uvedených prostorách. Nejvyšší správní soud přitom nesouhlasí s názorem stěžovatele, podle něhož „z logiky věci a z gramatického výkladu“ plyne, že prodej tohoto zboží je povolen v tzv. kamenném obchodě, a to bez ohledu na to, kde se nachází. Stěžovatel tak dovozuje, že citovanou normu je třeba vykládat tak, že stanoví omezující podmínky kumulativním způsobem, tedy že pro zákaz prodeje předmětného zboží nepostačuje, že je prodáváno na tržišti nebo na tržnici, nýbrž že zároveň nesmí být prodáváno v nezkolaudovaných provozovnách. Tento výklad však považuje Nejvyšší správní soud za odporující znění a také smyslu citované normy. Jejím smyslem je totiž vymezení prostor, kde nemůže být předmětné zboží prodáváno (tržiště, tržnice), a to v zásadě bez ohledu na způsob tohoto prodeje (pultový či stánkový prodej).

Citované zákonné ustanovení je totiž nutno vidět v jeho vazbě na ustanovení § 132 písm. a) stejného zákona, podle něhož je *„stánkem prostor ohraničený pevnou nebo přenosnou konstrukcí, zvláště která není spojena se zemí pevným základem, kde prodávající vystavuje, nabízí nebo prodává zboží.“* Podle písm. d) stejného zákonného ustanovení je *„tržištěm volně přístupný prostor, kde dochází k nabídce a prodeji zboží nebo poskytování služeb, přičemž tento prostor umožňuje sestavit určitý počet prodejních míst a může být nebo je vybaven stánky, pulty, stolky nebo obdobnými zařízeními, která jsou určena pro prodej zboží nebo poskytování služeb“* a podle písm. e) je *„tržnicí vymezený uzavíratelný zastřešený nebo nezastřešený přístupný prostor, kde dochází k nabídce a prodeji zboží nebo poskytování služeb na místech pronajatých k tomuto účelu, přičemž tento prostor umožňuje sestavit určitý počet prodejních míst a může být nebo je vybaven stánky nebo jednoduchými objekty, popřípadě pulty, stolky nebo obdobnými zařízeními, která jsou určena pro prodej zboží nebo poskytování služeb.“*

V projednávané věci stěžovatel poukazuje na shora označené kolaudační rozhodnutí, z něhož je nicméně patrné, že bylo vydáno právě pro užívání prodejního stánku na tržnici S. Je tak dostatečně zřejmé, že právní závěry krajského soudu i obou správních orgánů plně korespondují s dikcí i smyslem popsané zákonné úpravy, neboť prodejní stánek lze považovat za jednoduchý objekt, který může být součástí tržnice, a že se proto krajský soud nedopustil nezákonnosti v namítaném smyslu.

Jinou otázkou je však smysluplnost a účelnost této zákonné úpravy. K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že z průběhu legislativního procesu plyne, že v původním vládním návrhu zákona o spotřebních daních (Poslanecká sněmovna PČR, tisk 317, 4. volební období, 2003, in: www.psp.cz) citovaná normativní regulace obsažena nebyla a že byla schválena až jako poslanecký pozměňovací návrh [viz usnesení rozpočtového výboru č. 215 ze dne 16. července 2003 (tisk 317/1)]. Z toho je tedy patrné, že v tomto případě není možno dovodit vůli a záměr navrhovatele předmětného zákona, což by mělo nesporný význam při využití metod historické a autentické metody výkladu. V daném případě ostatně ani samotný soud nedokáže zformulovat dostatečně silné důvody, svědčící proti zákazu prodeje lihovin a tabákových výrobků způsobem stanoveným v předmětném zákonném ustanovení, provedený navíc v zákoně o spotřebních daních a nikoliv např. v zákoně spadajícím předmětem svojí regulace do oblasti hygieny či ochrany mladistvých. Toto nepochopení postupu zákonodárce však samo o sobě ještě nepředstavuje důvod k postupu podle čl. 95 odst. 2 Ústavy, tzn. k předložení návrhu na zrušení zákona Ústavnímu soudu, jelikož jako postačující důvod nemůže být shledána toliko pochybnost o vhodnosti a racionalitě aplikované zákonné úpravy, nýbrž je nutno dospět k přesvědčení o její protiústavnosti. K tomuto přesvědčení však soud nedospívá, jelikož respektuje právo státu formou zákonů stanovit i určitá omezení pro prodej některých druhů zboží, samozřejmě s výhradou, že toto omezení není v konkrétním případě např. účelově namířeno jen proti určité skupině obyvatel, což se v projednávané věci zjevně nestalo.

Na základě výše uvedeného Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.) a žalovanému Celnímu ředitelství Ústí nad Labem náklady řízení nevznikly. Proto soud rozhodl, že se žalovanému nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. září 2006

JUDr. Vojtěch Šimíček
předseda senátu